

Hoofdstuk 1

Eigenlijk was het idioot. Wie deed er nou zoiets? Het sloeg nergens op. Vera Meier had zichzelf altijd gezien als een verstandig persoon, maar dat was ze blijkbaar niet. Een verstandig persoon neemt niet zomaar ontslag terwijl ze een fijne, vaste baan als verpleegster in een academisch ziekenhuis heeft. Een verstandig persoon gaat niet spontaan logeren bij iemand die ze alleen maar van vroeger kent. En een verstandig persoon stapt zeker niet een halte te vroeg uit de bus. Het was wel duidelijk dat ze bezig was de controle te verliezen. Geen goed vooruitzicht.

Nu liep ze *in the middle of nowhere* door de modder en ze wist niet eens zeker of ze wel de goede kant opging. Vera trok haar voet uit de zuigende modder en bekeek haar laarzen. Die kon ze weggooien. Ook dat nog.

Ze overwoog het op te geven en terug te gaan naar de bushalte. Als ze geluk had ging er nog een bus terug naar de stad. Dan maar geen gezellige logeerpartij. Dit was geen doen. Hoe ver van de bewoonde wereld woonden die lui? Gek, ze kon zich niet voorstellen dat Mariska in zo'n uithoek woonde. Natuurlijk had ze haar al veertien jaar niet gezien of zelfs maar gesproken, maar haar toenmalige beste vriendin was een echt stadsmeisje geweest. En nu woonde ze hier. In de rimboe.

Ze stapte in een kuil, zakte tot haar knien weg in de modder en kon nog maar net voorkomen dat ze voorover viel.

'Nu ben ik het zat. Ik ga terug!' zei ze hardop.

Een mannenstem vroeg geamuseerd: 'Lukt het?'

'Nee, dat zie je toch.' Het was geen beleefd antwoord, maar Vera was dan ook absoluut niet in de stemming om beleefd te zijn.

Een sterke arm pakte haar vast en hielp haar uit de kuil. 'Dit is niet bepaald ideaal weer om te gaan wandelen.'

'Ik wandel niet.'

'Hoe noem je dit dan?'

'Ik ben onderweg naar het huis van een vriendin. Ze woont aan de Achterweg. Nummer tien.' Ze noemde de naam van het dorp en hoopte maar dat ze die goed onthouden had, want het was zo'n lange, ingewikkelde naam die dat soort piepkleine dorpjes wel vaker leken te hebben. Dat was dan ook de reden dat ze hier liep. Ze had gedacht dat ze er al was, maar dat was een dorpje met een soortgelijke naam geweest.

'Dan ben je verdwaald. De bus stopt er recht voor.'

'Ik ben te vroeg uitgestapt.'

'Dat is dom.'

'Ja, dat hoeft je me niet te vertellen. Dat voel ik wel aan de hoeveelheid modder in mijn laarzen. Weet jij misschien hoe ik bij mijn vriendin kom?'

Bij het vage licht van de straatlantaarn kon ze de spottende glimlach op zijn gezicht zien.

'Dat lijkt me wel. Ik woon daar.'

Vera keek hem verbaasd aan. 'Ben je familie van Mariska?'

'Een neef.'

'O.' Ze beseftte dat ze wel heel dom overkwam en legde uit: 'Daar heeft Mariska niets over gezegd. We mailen elkaar sinds kort weer regelmatig en ze heeft me uitgenodigd om te komen logeren, maar ik wist niet dat er nog meer mensen bij hen in huis woonden.'

'Maakt dat een verschil? Het huis is groot genoeg.' De neef stak zijn hand uit. 'Arthur van Zijl. En jij bent dus Vera. Ik had me je heel anders voorgesteld.'

Vera schudde zijn hand, maar trok tegelijkertijd haar wenkbrauwen op. 'Anders?'

'Ik dacht dat je wat steviger zou zijn. En langer. Mariska vertelde dat je verpleegster bent. Je lijkt me niet sterk genoeg om dat soort werk aan te kunnen. Ik neem tenminste aan dat je meer doet dan met thermometers en glaasjes water rondwandelen.'

Hij was niet de eerste die dat zei, maar ze was te moe en ze had het te koud om ...